

Verpleegkundige Hille Obbels in het CNPK

Bezoek aan het CNPK, 23 februari 2023 – Kriebels en een gezonde spanning zijn aanwezig wanneer we het domein binnenrijden. Zou het een beetje thuiskomen zijn? Niet wetende wat ik mag verwachten. Mijn gedachten beginnen het snel over te nemen. Uit ervaring weet ik dat het voeren van gedachten me weghouden van mijn werkelijke beleving, dus “bye bye”...

De ontvangst van Marcus, directeur van CNPK Kamenge, en Mediatrice, verpleegkundige coördinator, was warm en open. Mijn blik viel op de salontafel van Marcus. Daarin lag onder het glas de spreuk “Tijd is kostbaarder dan goud”. Ook hier kan je met geld geen tijd kopen ... Universele taal. Het raakt mij.

Een rondleiding in het ziekenhuis volgt na het overhandigen van een koffer vol printers die we meebrachten vanuit België. Lachende gezichten. De coördinator vertelt dat er een grote nood is aan opleidingen voor verpleegkundigen die gespecialiseerd zijn in de aanpak van verslaving. Ik vertel haar dat verslaving alleen al begrijpen moeilijk te verwoorden is. De verhalen die ze vertelt zijn heel herkenbaar, ook vanuit onze afdeling Cadenza 1 in Boechout. Ze is onder de indruk van onze bereidwilligheid om hen hier in de toekomst mee in te ondersteunen. We

begeven ons tussen de mensen van de crisisafdeling.

“Ik ben thuis” vertelt mijn buikgevoel me. Knuffels, een arm rond de schouder van een zorgvrager die smeekt om medicatie voor haar manisch toestandsbeeld...

“Please help me”. Ook Marcus, de directeur, wordt omringd met liefde van zijn patiënten. Het wij-gevoel overvalt me.

We bezochten ook, tijdens deze zuidreis, vele ziekenhuizen en scholen die worden ondersteund vanuit onze organisatie Broeders van Liefde / Fracarita.

Nu pas besef ik werkelijk de meerwaarde van het werk dat ze al jaren verrichten voor deze instellingen vanuit België. Eerlijk gezegd was ik mezelf hier nooit echt van bewust tot ik met mijn

eigen ogen en hart deze mensen en plaatsen mocht bezoeken.

CNPK Kamenge, tja... hoe schrijf ik dit neer? Misschien gewoonweg de verbinding met ons ziekenhuis hier in Boechout. Het doet iets met een mens.

Al snel wist ik "Hier ga ik voor. Voor ons zusterziekenhuis wil me vanaf nu inzetten en iets betekenen". Door vanuit onze kleine vanzelfsprekende wereld in hun wereld te stappen. Het verschil proberen te maken voor deze patiënten in samenwerking met collega's en directie hier. Niet ik, niet jij, maar samen de bruggen bouwen.

Hille, psychiatrisch verpleegkundige, Cadenza 1